

Panium - Bilang Labing-apat

Ang Pagkakatismaya bilang Susi sa Pagsubok ng Templo

Jeff Pippenger

2026-02-18

Ang paksa ng santuwaryo ang “susi” na nagbukas sa pagkakatismaya noong Oktubre 22, 1844 sa pasimula ng mensahe ng ikatlong anghel, at ang paksa ng pagkakatismaya ang “susi” upang mabuksan ang mensahe ng santuwaryo ng pagsubok ng templo sa katapusan ng ikatlong anghel.

At sa iyo’y ibibigay ko ang mga susi ng kaharian ng langit: at anumang iyong itali sa lupa ay itatali sa langit: at anumang iyong kalagan sa lupa ay kakalagan sa langit. Mateo 16:19.

Ang katotohanang ang Setyembre 11, 2001 ay nauunawaan bilang “9/11” na umaayon sa “911” bilang sagisag ng tawag pang-emerhensiya sa Estados Unidos, ay idinisenyo ng Isa na nagdisenyo ng lahat ng bagay. Ang pag-unawa sa kabiguan ng Hulyo 18, 2020 ang siyang nagpapahintulot na makilala ang kilusan ng isang daan at apatnapu’t apat na libo bilang gayon; ngunit tanging yaong nagnanais na makita na si Jesus ay kumakatawan sa espirituwal sa pamamagitan ng natural sa kasalukuyan, hindi naiiba sa ginawa Niya dalawang libong taon na ang nakalipas. Ang “20/20” na paningin ang pinakamainam na maaari mong taglayin, at ang kabiguan ng 2020 ang panandang-daan na nagbibigay-daan upang makilala ang templo sa propetikong kasaysayan ng sampung dalaga.

Ang talinghaga ng sampung dalaga sa Mateo 25 ay naglalarawan din ng karanasan ng sambayang Adventista. *The Great Controversy*, 393.

Ang Twenty 20 vision ay lalo pang mabuti kapag pinagsama sa paglingon sa nakaraan na kinakatawan ng mga saligang katotohanan. Itinuturo ni Pablo na “ang mga espiritu ng mga propeta ay napapasailalim sa mga espiritu ng mga propeta,” at kaya’t ang mga birhen ni Mateo ay ang gayon ding mga birhen na tinutukoy ni Juan bilang ang isandaan at apatnapu’t apat na libo, at tinutukoy sila ni Juan bilang mga birhen sa Pahayag 144.

Sila yaong mga hindi nadungisan sa mga babae; sapagkat sila ay mga birhen. Sila yaong sumusunod sa Kordero saanman siya pumaroon. Sila ang mga tinubos mula sa gitna ng mga tao, bilang mga unang bunga sa Diyos at sa Kordero. Pahayag 14:4.

Ang mga unang bunga ng panahon ng taglagas ay ang mga birhen na sumusunod sa Kordero papasok sa templo, at ang "susi" sa pagkaunawa sa templo ay ang pagkadismaya noong 2020.

At ilalagay ko sa kaniyang balikat ang susi ng sambahayan ni David; sa gayo’y siya’y magbubukas, at walang makapagsasara; at siya’y magsasara, at walang makapagbubukas. *Isaias 22:22*.

Kung ang isang Adventista ay mapapabilang sa 144,000, siya ay, ayon sa hinihingi ng propesiya, nakaranas na ng isang pagkadismaya na idinulot ng pagpapahayag ng isang pampublikong hula na hindi natupad.

“Madalas na itinuturo sa akin ang talinghaga ng sampung dalaga, na lima sa kanila ay matatalino, at lima ay mga mangmang. Ang talinghagang ito ay natupad na at matutupad pa sa bawat titik, sapagkat mayroon itong natatanging paglalapat sa panahong ito; at, gaya ng mensahe ng ikatlong anghel, ay natupad na at patuloy na magiging kasalukuyang katotohanan hanggang sa katapusan ng panahon.” Review and Herald, Agosto 19, 1890.

Ang labanan sa Panium sa talatang 15 ng Daniel 11 ay ang labanan na humahantong sa talatang 16, na siyang tumutukoy sa batas ng Linggo sa Estados Unidos.

Kaya’t darating ang hari ng hilaga, at magbubunton ng lupang pangkubkob, at sasakupin ang mga lunsod na pinakamatitibay ang kuta; at ang mga hukbo ng timog ay hindi makatagal, ni ang kaniyang mga hinirang, ni magkakaroon man ng anumang lakas upang makalaban. Daniel 11:15.

Sa talatang ito, tinalo ng Estados Unidos ang Rusya, kasama ang hinirang na bayan ng Rusya. Ngunit sa susunod na talata, walang makatatayo laban sa pagbangon ng Roma, na nagtatakda sa Juda at sa Jerusalem bilang unang hakbang ng pananakop nito sa daigdig; yamang umangat ang Roma bilang ikaapat na kaharian sa propesiya ng Biblia. Sa pagtindig sa literal na Maluwalhating Lupain sa talatang labing-anim, ang sagisag ng awtoridad ng literal na Roma ay nasa loob mismo ng literal na Maluwalhating Lupain; kaya, nagsisilbing tipo ng talatang apatnapu’t isa, kung kailan ipinapataw ang tanda ng awtoridad ng espirituwal na Roma sa espirituwal na Maluwalhating Lupain ng Estados Unidos.

Ang dalawang sungay ng halimaw mula sa lupa sa Apocalipsis labintatlo ay kumakatawan sa Republikanismo at Protestantismo. Sa aklat ni Daniel, kabanata labing-isa, talatang labinlima, si Antiochus Magnus, na kilala bilang Antiochus III at Antiochus ang Dakila, ay tinalo ang kahariang nasa timog, na kinakatawan ng dinastiyang Ptolemaiko. Kinakatawan ni Antiochus si Donald Trump at ang hari sa timog ay kumakatawan sa Rusya. Ang Labanan sa Panium ay ang labanan sa pagitan ng Estados Unidos at Rusya at ng hinirang na bayan ng Rusya, isang labanan na doo’y nanaig si Antiochus, subalit pagkatapos ay nakita niyang nasakop ang kaniyang kaharian ng literal na Roma—ang kapangyarihan ng talatang labing-apat—na siyang nagtatatag sa panlabas na pangitain ng sungay ng Republikanismo ng halimaw mula sa lupa. Ang panloob na pangitain ay kinakatawan ng sungay ng Protestantismo ng halimaw mula sa lupa. Ang dalawang sungay ay nasa Labanan sa Panium, sapagkat si Pedro ay naroon bilang isang Protestante, taglay ang kaniyang mensahe mula sa aklat ni Joel.

Dalawang Daan at Limampung Taon

Kapag isinaalang-alang natin ang dalawang linya ng hayop na mula sa lupa, nasusumpungan natin na noong 1776 nagsimulang umangat ang hayop na mula sa lupa, at pagsapit ng 1798 (dalawampu’t dalawang taon pagkaraan) tinanggap ng hayop na mula sa dagat sa Pahayag 13 ang kaniyang nakamamatay na sugat, at sinimulan ng hayop na mula sa lupa ang kaniyang pamumuno bilang ikaanim na kaharian ayon sa propesiya ng Biblia. Dalawang daan at limampung taon pagkaraan, noong 2026, tayo’y nagkamalay sa panloob na pagsubok sa templo na nagsimula noong Mayo 8, 2025.

Ang mga "250" taong iyon ay may kaugnayan din kay Antiochus Magnus. Simula sa dekreto ng 457 BC at, kung iusad mula sa dekreto ng iyon ang dalawang daan at limampung taon, darating tayo sa 207, pitong taon bago ang labanan sa Panium, at sampung taon pagkatapos talunin ni Ptolemy si Antiochus sa labanan sa Raphia, na kinakatawan sa talatang labing-isa ng Daniel labing-isa. Ang Daniel 11:11 ay siyang panlabas na linya ng Republikanong sungay na naaayon sa Apocalipsis 11:11, na siyang panloob na linya ng Protestanteng sungay. Ang Daniel at ang Apocalipsis ay iisang aklat, at ang Apocalipsis ay gumagamit ng mga selyo bilang mga sagisag ng panlabas na propesiya at ng mga iglesia bilang mga sagisag ng kaparis na panloob na propesiya.

Si Cyrus ay kumakatawan sa lahat ng tatlong dekreto, sapagkat hindi maaaring magkaroon ng ikatlo kung wala ang una at ang ikalawa.

“Sa ikapitong kabanata ng Ezra masusumpungan ang utos. Mga talata 12–26. Sa pinakaganap na anyo nito, ito ay ipinalabas ni Artajerjes, hari ng Persia, noong 457 BC. Ngunit sa Ezra 6:14 ay sinasabing ang bahay ng Panginoon sa Jerusalem ay itinayo ‘ayon sa utos [“decree,” nasa gilid] nina Ciro, at Dario, at Artajerjes na hari ng Persia.’ Ang tatlong haring ito, sa pagsisimula, muling pagpapatibay, at pagganap sa utos, ay nagdala nito sa kasakdalang hinihingi ng hula upang itakda ang pasimula ng 2300 taon. Sa pagtanggap sa 457 BC, ang panahong natapos ang utos, bilang petsa ng kautusan, nakita na ang bawat pagtutukoy ng hula tungkol sa pitumpung sanlinggo ay natupad.” The Great Controversy, 326.

Mula sa tatlong dekreto ng kinakatawan ni Cyrus noong 457 BC, ang “250” na taon ay nagtatapos sa kasaysayan sa pagitan ng labanan sa Raphia noong 217 BC, nang tinalo ni Ptolemy IV si Antiochus the Great, at ng 200 BC, nang si Antiochus naman ang tumalo kay Ptolemy sa labanan sa Panium sa talatang labinlima. Ikinahanay ng linyang iyon si Antiochus Magnus kay Donald Trump. Sa pasimula ng ikaanim na kaharian ng propesiya sa Biblia, mula 1776 hanggang 1798 ay may yugto ng “22” taon na kumakatawan sa pagbangon ng ikaanim na kaharian. Ang mga “22” na taon na iyon ay naglalarawan din ng kasaysayang kinakatawan ng bilang na “22” sa katapusan ng kasaysayan ng ikaanim na kaharian mula 2001 hanggang 2023. Ang “22” ay sagisag ng pagsasanib ng Pagka-Diyos at ng pagkatao, na natutupad sa loob ng kasaysayan ng ikaanim na kaharian ng propesiya sa Biblia, na siyang halimaw mula sa lupa na may panlabas na sungay ng Republikanismo at panloob na sungay ng Protestantismo.

Ang gawaing ginaganap ni Cristo sa pamamagitan ng pagkakaisang kinakatawan ng “22” ay ang huling gawain ni Cristo sa Kabanal-banalang Dako, na kinakatawan ng pagpapawi ng kasalanan, na, ayon kay Joel, kalakip ng kinasihang komentaryo ni Pedro, ay nagaganap sa panahon ng pagbubuhos ng huling ulan.

Kaya nga, magsisi kayo at magbalik-loob, upang mapawi ang inyong mga kasalanan, kapag dumating ang mga panahon ng kaginhawahan mula sa harapan ng Panginoon. Gawa 3:19.

Ang pagpapawi ng kasalanan ay ang panghuling gawain ng makalangit na Mataas na Saserdote.

Kung paanong noong unang panahon ang mga kasalanan ng bayan ay, sa pananampalataya, iniatang sa handog para sa kasalanan at, sa pamamagitan ng dugo nito, inilipat, sa makasagisag na paraan, sa santuwaryong makalupa, gayon din sa bagong tipan ang mga kasalanan ng

nagsisisi ay, sa pananampalataya, iniatang kay Cristo at inilipat, sa katunayan, sa santuwaryong makalangit. At kung paanong ang tipikal na paglilinis ng makalupa ay natupad sa pamamagitan ng pag-aalis ng mga kasalanang nagdungis dito, gayon din ang tunay na paglilinis ng makalangit ay magaganap sa pamamagitan ng pag-aalis, o pagbubura, ng mga kasalanang naitala roon. Ngunit bago ito maisakatuparan, kailangang magkaroon ng pagsusuri sa mga aklat ng talaan upang matukoy kung sino, sa pamamagitan ng pagsisisi sa kasalanan at pananampalataya kay Cristo, ang may karapatan sa mga kapakinabangan ng Kaniyang pagbabayad-sala. Kaya't ang paglilinis ng santuwaryo ay kinasasangkutan ng isang gawaing pagsisiyasat—isang gawaing paghuhukom. Ang gawaing ito ay dapat maisagawa bago ang pagparito ni Cristo upang tubusin ang Kaniyang bayan; sapagkat pagdating Niya, taglay Niya ang Kaniyang gantimpala, upang ibigay sa bawat tao ayon sa kaniyang mga gawa. Apocalipsis 22:12. Ang Dakilang Paglalaban, 421.

Ang gawaing nagsimula noong ika-22 ng Oktubre, 1844 ay nagsimula sa kasukdulan ng Sigaw sa Hatinggabi, at ang gawaing ito ay nagtatapos sa kasukdulan ng Sigaw sa Hatinggabi, na tinutukoy ni Pedro bilang ang kapanahunan ng pagpawi ng kasalanan, na nagmamarka sa kapanahunan ng paghuhukom sa mga buhay, kung kailan dumarating ang “mga panahon ng kaginhawahan.”

Ang gawain ng pagsiyasat na paghuhukom at ng pagpapawi ng mga kasalanan ay maisasakatuparan bago ang ikalawang pagparito ng Panginoon. Yamang ang mga patay ay huhukuman batay sa mga bagay na nasusulat sa mga aklat, hindi maaaring mapawi ang mga kasalanan ng mga tao hanggang matapos ang paghuhukom na doon isisiyasat ang kanilang mga kaso. Datapuwa't malinaw na sinasabi ng apostol Pedro na ang mga kasalanan ng mga mananampalataya ay mapapawi “kapag ang mga panahon ng pagpapasariwa ay darating mula sa harapan ng Panginoon; at isusugo Niya si Jesucristo.” Gawa 3:19, 20. Kapag nagwakas ang pagsiyasat na paghuhukom, paririto si Cristo, at ang Kaniyang gantimpala ay nasa Kaniya upang ibigay sa bawat tao ayon sa kaniyang gawa. Ang Dakilang Paglalaban, 485.

Ang mga "panahon ng kaginhawahan" ay gayundin ang mga "panahon ng pagpapanumbalik ng lahat ng mga bagay."

Kaya nga, magsisi kayo at magbalik-loob, upang mapawi ang inyong mga kasalanan, kapag dumating ang mga panahon ng kaginhawahan mula sa harapan ng Panginoon; at isusugo niya si Jesucristo, na sa inyo'y una nang ipinangaral: na kinakailangang tanggapin siya ng langit hanggang sa mga panahon ng pagpapanumbalik ng lahat ng mga bagay, na sinalita ng Diyos sa pamamagitan ng bibig ng lahat ng kaniyang mga banal na propeta mula pa nang pasimula ng sanlibutan. Gawa 3:19-21.

Ang mga "panahon ng kaginhawahan" ay nagmumula "mula sa harapan ng Panginoon" at ito'y nagaganap kapag si "Jesucristo" ay isinusugo. Nang bumaba ang anghel ng Apocalipsis 10 noong ika-11 ng Agosto, 1840, tinukoy ni Sister White na ang anghel "ay walang iba kundi si Jesucristo." Ang gawaing sinimulan ni Cristo noong Oktubre 22, 1844 ay inihudyat ng kasaysayan ng 1840 hanggang 1844; isang kasaysayan na, ayon kay Sister White, ay "isang maluwalhating kapahayagan ng kapangyarihan ng Diyos," habang iniuugnay ang mismong kasaysayang iyon sa kapanahunan ng Pentecostes sa panahon ni Pedro, at pagkatapos ay ginagamit ang dalawang

linyang iyon ng propetikong kasaysayan upang ituro pasulong ang pagbaba ng anghel ng Apocalipsis labing-walo na pinaliliwanagan ang lupa ng Kanyang kaluwalhatian.

Ang anghel na nakikiisa sa pagpapahayag ng mensahe ng ikatlong anghel ay paliliwanagin ang buong lupa sa pamamagitan ng kaniyang kaluwalhatian. Isang gawaing may pandaigdigang saklaw at di-karaniwang kapangyarihan ang hinulaang magaganap dito. Ang kilusang Adbentista noong 1840–44 ay isang maluwalhating pagpapakita ng kapangyarihan ng Diyos; naipaabot ang mensahe ng unang anghel sa bawat istasyong misyonero sa buong daigdig, at sa ilang bansa ay nagkaroon ng pinakadakilang siglang panrelihiyon na nasaksihan sa alinmang lupain mula pa noong Repormasyon ng ika-labing-anim na siglo; ngunit ang mga ito ay hihigitan ng makapangyarihang kilusan sa ilalim ng huling babala ng ikatlong anghel.

Ang gawaing ito ay magiging katulad ng sa Araw ng Pentecostes. Kung paanong ibinigay ang ‘maagang ulan,’ sa pagbuhos ng Espiritu Santo sa pasimula ng ebanghelyo, upang pasibulin ang mahalagang binhi, gayon din ibibigay ang ‘huling ulan’ sa kaniyang wakas upang pahinugin ang ani. “Kung magkagayo’y makikilala natin, kung magpatuloy tayong magsikap na makilala ang Panginoon; ang Kaniyang paglabas ay nakahanda gaya ng umaga; at Siya’y paririto sa atin na gaya ng ulan, na gaya ng huling ulan at ng maagang ulan sa lupa.” Oseas 6:3. “Kaya’t magsaya kayo, mga anak ng Sion, at magalak sa Panginoon ninyong Diyos; sapagkat ibinigay Niya sa inyo ang maagang ulan sa kaukulang sukat, at pauulanan Niya kayo ng ulan, ang maagang ulan at ang huling ulan.” Joel 2:23. “Sa mga huling araw, sabi ng Diyos, ibubuhos Ko ang Aking Espiritu sa lahat ng laman.” “At mangyayari na ang sinumang tumawag sa pangalan ng Panginoon ay maliligtas.” Gawa 2:17, 21.

Ang dakilang gawain ng ebanghelyo ay hindi magtatapos na may mas kaunting kapahayagan ng kapangyarihan ng Diyos kaysa sa ipinamalas sa pagbubukas nito. Ang mga propesiyang natupad sa pagbubuhos ng unang ulan sa pagbubukas ng ebanghelyo ay muling matutupad sa huling ulan sa pagtatapos nito. Narito ang “mga panahon ng pagpapanariwa” na inaasahan ng apostol na si Pedro nang kaniyang sinabi: “Magsisi nga kayo at magbalik-loob, upang mapawi ang inyong mga kasalanan, kapag dumating ang mga panahon ng pagpapanariwa mula sa harapan ng Panginoon; at ipapadala Niya si Jesus.” Gawa 3:19, 20. Ang Dakilang Tunggalian, 611.

Ang kilusang Adbentista noong 1840 hanggang 1844 ay isang maluwalhating pagpapakita ng kapangyarihan ng Diyos na nagpasimula sa pagbubukas ng gawain ni Cristo sa paglilinis ng Kanyang santuwaryo. Nagsimula ang kasaysayang iyon nang si Jesus, na inihaharap bilang unang anghel sa Apocalipsis 14, ay bumaba noong ika-11 ng Agosto, 1840, gaya ng inilalarawan sa Apocalipsis 10. Ang pagpapakita ng kapangyarihan ng Diyos na nagsimula noon ay umigting at humantong sa pagbubukas ng paghuhukom na pagsisiyasat, at sa gayon ay naging tipo ng isang pagpapakita ng kapangyarihan ng Diyos na iigting hanggang sa pagtatapos ng paghuhukom na pagsisiyasat. Ang panahong pangwakas ay nagsimula noong 9/11, nang si Jesus ay muling bumaba bilang ang anghel ng Apocalipsis 18, nang ang mga dakilang gusali ng New York ay ibinagsak ng Diyos sa Kanyang paghipo, at ang gawain ng paghuhukom na pagsisiyasat ay lumipat mula sa mga patay tungo sa mga buhay. Dumarating ang mga ulan kapag sinugo si Jesus.

Itinuro ni Jesus na dapat tayong humingi upang tumanggap, at sinasabi ni Zacarias na dapat nating hingin ang huling ulan sa kapanahunan ng huling ulan. Samakatuwid, maliwanag na kinakailangan ninyong malaman na kayo ay nasa kapanahunan ng huling ulan, upang maisakatuparan ang tagubilin ni Zacarias.

Humingi kayo sa Panginoon ng ulan sa panahon ng huling ulan; kaya't ang Panginoon ay gagawa ng mga ulap na maningning, at magbibigay sa kanila ng mga bugso ng ulan, sa bawat isa'y damo sa parang. Zacarias 10:1.

Noong 9/11, bumaba si Hesus bilang ang anghel ng Pahayag labing-walo, at ang huling ulan ay nagsimulang umambon, ngunit ito'y pumapatak lamang sa mga sumusunod sa utos ni Zacarias na "humingi ng huling ulan," yaong mga may tunay na pagkaunawa na dumating na ang "mga panahon ng pagpapanariwa" at ang pagpapanumbalik ng lahat ng mga bagay. Kailangang "kilalanin" ng kaluluwa na dumating na ang makahulagang kapanahunan ng huling ulan.

"Hindi natin dapat hintayin ang huling ulan. Darating ito sa lahat ng kikilala at mag-aangkin ng hamog at mga pagbuhos ng biyaya na bumabagsak sa atin. Kapag iniipon natin ang mga pira-pirasong liwanag, kapag pinahahalagahan natin ang mga tapat na kahabagan ng Diyos, na nalulugod kapag tayo'y nagtitiwala sa Kanya, kung magkagayo'y matutupad ang bawat pangako. [Sinipi ang Isaias 61:11.] Ang buong lupa ay mapupuno ng kaluwalhatian ng Diyos." The Seventh-day Adventist Bible Commentary, tomo 7, pahina 984.

Noong 9/11 nagsimula ang mga panahon ng pagpapasariwa, at nagsimula ang pagpapawi ng mga kasalanan ng mga nabubuhay. Ang paghuhukom na iyon ay kaayon ng pinakaunang tuntunin ng tatlong-hakbang na tipan ni Abraham. Ang pinakaunang tuntuning iyon ay ito: na nang ilabas ng Panginoon ang Israel mula sa pagkaalipin sa Egipto, hahatulan Niya kapuwa ang Kanyang bayang nasa tipan at ang bansang kanilang tinirahan bilang mga manlalakbay at mga taga-ibang-bayan. Ang unang bayang nasa tipan ay sumagisag sa huling bayang nasa tipan, na sila ang isang daan at apatnapu't apat na libo. Ang bayang propetikong iyon ay hahatulan bilang Protestanteng sungay ng halimaw ng lupa, samantalang ang Republikanong sungay ng halimaw ng lupa ay sabay ding hahatulan.

Ang paghatol sa sungay na Republikano ay nagaganap sa wakas ng kasaysayan nito, na siyang batas ng Linggo. Ang batas ng Linggo ay kinakatawan sa katuparan ng talatang labing-anim hinggil sa pagsakop ni Roma sa Juda noong 63 BK—na, ayon sa ilang historyador, ay naganap sa Araw ng Pagbabayad-sala.

Si Antiochus Magnus ay kumakatawan sa Estados Unidos sa mga talatang ikasampu hanggang ikalabinlima. Nagwagi si Ronald Reagan sa labanang inilalarawan sa talatang ikasampu, na nagsilbing tipo ng pagbagsak ng Unyong Sobyet sa talatang ikaapatnapu. Tinutukoy ng Isaias 8:8 ang gayunding labanan na kinakatawan sa mga talatang ikasampu at ikaapatnapu ng Daniel kabanata labing-isa, at ang tatlong magkakatulad na talatang iyon ay nagbibigay-daan upang matukoy ang Rusya bilang ang nagwagi sa labanan sa Raphia ng talatang ikalabing-isa.

Ang labanan sa Raphia sa talatang labing-isa ay paunang inilarawan ang digmaan sa Ukraine sa pagitan ng hari ng timog (Rusya) at ng kapangyarihang kinatawan ng Papado (ang Ukraine). Ang

digmaan ay pinasimulan ng Administrasyong Obama sa panahon ng unang papa mula sa katimugang hemispero, na siya ring unang papa mula sa mga Amerika, bagaman mula iyon sa Timog Amerika. Ang “Timog” ay isang sagisag ng globalismo, espiritismo, at komunismo, at ang unang papa mula sa timog ng mga Amerika ay nakiayon sa globalistang pangulong Obama, nang dumating ang digmaan ng talatang labing-isa. Si Reagan, bilang kumakatawan sa Estados Unidos sa talatang sampu, ay pumasok sa isang lihim na alyansa sa isang konserbatibong papa; pagkatapos, ginamit ng isang globalistang pangulo ang mga Nazi ng Ukraine sa panahon ng isang globalistang papa. Ang Estados Unidos, sa ilalim ni Trump, ay ngayo’y nasa hayagang ugnayan sa unang Hilagang Amerikanong papa, na tinaguriang konserbatibo.

Si Reagan ay nagkaroon ng lihim na alyansa sa Antikristo ng propesiya ng Biblia, sa labanan na nakasaad sa talata 10, at si Obama ang nagpasimula ng labanan sa talata 11, sa panahong ang Papa ay isa ring globalista, na tulad ni Obama. Si Trump ay nasa hayagang ugnayan ngayon sa isang Papa na kaparis ng kay Reagan, maliban lamang na ang paunang lihim na alyansa ay ngayo’y hayagang alyansa na. Ang tatlong Papa at ang tatlong pangulo ay tumutugma sa tatlong labanan ng mga talatang 10, 11, at 15.

“Kahanga-hanga sa kaniyang katusuhan at pandaraya ang Simbahang Romano. Nababatid niya ang magaganap. Naghihintay siya ng kaniyang panahon, sapagkat nakikita niyang ang mga simbahang Protestante ay nagbibigay sa kaniya ng pagpupugay sa kanilang pagtanggap sa huwad na sabbath at na sila’y naghahandang ipatupad ito sa pamamagitan ng mismong mga paraang siya rin ang gumamit noong mga panahong nagdaan. Yaong mga tumatanggi sa liwanag ng katotohanan ay hahanapin pa ang tulong ng kapangyarihang ito na nagpapakilalang hindi nagkakamali upang itaas ang isang institusyong nagmula sa kaniya. Kung gaano kadali siyang darating upang tulungan ang mga Protestante sa gawaing ito ay hindi mahirap mahinuha. Sino ang higit na nakauunawa kaysa sa mga pinunong papal kung paano pakikitunguhan yaong mga masuwayin sa simbahan?”

Ang Simbahang Romano Katoliko, kasama ang lahat ng mga sangay at impluwensiya nito sa buong daigdig, ay bumubuo ng isang malawak na samahan na nasa ilalim ng kapamahalaan ng luklukan ng papa at itinalaga upang maglingkod sa mga kapakanan nito. Ang milyong-milyong mga kaanib nito, sa bawat bansa sa ibabaw ng lupa, ay tinuturuan na ituring ang kanilang mga sarili na nakatali sa katapatan sa papa. Anuman ang kanilang nasyonalidad o ang kanilang pamahalaan, dapat nilang kilalanin ang kapamahalaan ng simbahan bilang nakahihigit sa lahat ng iba pa. Bagaman maaari silang sumumpa na nangangakong magiging tapat sa estado, gayunma’y nasa likod nito ang panata ng pagtalima sa Roma, na nagpapawalang-bisa sa kanila sa bawat pangakong laban sa mga kapakanan nito.

Nagpapatotoo ang kasaysayan sa kaniyang matuso at walang humpay na mga pagsisikap na maipasok ang sarili sa mga usapin ng mga bansa; at, pagkakaroon ng puwang, na isulong pa ang sarili niyang mga layunin, kahit sa ikapapahamak ng mga prinsipal at ng bayan. Noong taong 1204, pinanumpa ni Papa Inocencio III si Peter II, hari ng Arragon, sa sumusunod na pambihirang panunumpa: “Ako, si Peter, hari ng mga Arragoniano, ay nagpapahayag at nangakong maging laging tapat at masunurin sa aking panginoon, si Papa Inocencio, sa kaniyang mga kahaliling Katoliko, at sa Simbahang Romano, at tapat na panatilihin na ang

aking kaharian ay nasa pagtalima sa kaniya, ipagtatanggol ang pananampalatayang Katoliko, at uusigin ang heretikong kabuktutan.”-John Dowling, *The History of Romanism*, b. 5, ch. 6, sec. 55. Ito ay kaayon ng mga pag-aangkin hinggil sa kapangyarihan ng Romanong pontipe “na ipinahihintulot sa kaniya ang magpatalsik ng mga emperador” at “na kaya niyang palayain ang mga nasasakupan mula sa kanilang panunumpang katapatan sa mga di-matuwid na pinuno.”-Mosheim, b. 3, cent. 11, pt. 2, ch. 2, sec. 9, note 17.

At alalahanin, ipinagmamalaki ng Roma na siya’y hindi kailanman nagbabago. Ang mga simulain nina Gregorio VII at Inocencio III ay siya pa ring mga simulain ng Simbahang Romano Katolika. At kung taglay lamang niya ang kapangyarihan, isasagawa niya ang mga ito ngayon na may gayunding sigasig gaya noong mga nagdaang siglo. Kaunti lamang ang nalalaman ng mga Protestante tungkol sa kanilang ginagawa kapag iminungkahi nilang tanggapin ang tulong ng Roma sa gawaing pagdadakila sa araw ng Linggo. Samantalang nakatuon sila sa katuparan ng kanilang layunin, ang Roma ay naglalayong muling itatag ang kanyang kapangyarihan, mabawi ang kanyang nawalang pangingibabaw. Kung maitatag sa Estados Unidos ang simulain na maaaring gamitin o kontrolin ng iglesia ang kapangyarihan ng estado; na ang mga relihiyosong pagsasagawa ay maaaring ipatupad sa pamamagitan ng mga sekular na batas; sa madaling sabi, na ang awtoridad ng iglesia at estado ang maghahari sa budhi, ang pagtatagumpay ng Roma sa bansang ito ay tiyak.

Ang salita ng Diyos ay nagbigay ng babala tungkol sa nalalapit na panganib; kung ito’y ipagwalang-bahala, matututuhan lamang ng mundong Protestante kung ano talaga ang mga layunin ng Roma kapag huli na upang makaiwas sa bitag. Tahimik siyang lumalago sa kapangyarihan. Ang kaniyang mga doktrina ay nagpapamalas ng impluwensiya sa mga bulwagan ng lehislatura, sa mga iglesia, at sa mga puso ng mga tao. Itinatayo niya ang kaniyang matatayog at napakalalaking mga gusali, na sa mga lihim na sulok nito ay mauulit ang dati niyang mga pag-uusig. Palihim at di-pinaghihinalaan, pinalalakas niya ang kaniyang mga puwersa upang itaguyod ang sarili niyang mga layon kapag dumating ang panahon na siya’y sumalakay. Ang tanging ninanasa niya ay isang puwestong may kalamangan, at ito’y naipagkakaloob na sa kaniya. Di-maglalaon ay makikita at madarama natin kung ano ang layunin ng elementong Romano. Ang sinumang sasampalataya at tatalima sa salita ng Diyos ay dahil dito magdaranas ng pag-alipusta at pag-uusig. Ang *Dakilang Tunggalian*, 580, 581.

Noong 2016, nahalal si Trump, saka ninakaw ng mga globalista na kinakatawan ni Biden ang halalan ng 2020, ngunit iyon ay kinikilala lamang ng mga may 20/20 na paningin. Sa talata labintatlo, “nagbabalik” si Donald Trump noong 2024, na higit na makapangyarihan kaysa dati, at sinisimulan ang kaniyang paghahanda para sa gintong kapanahunan gayundin para sa labanan sa Panium sa talata labinlima. Pagkatapos ay dumating si Papa Leo upang itatag ang pangitain noong 2025, ang ikatlong papa na nauugnay sa tatlong labanan ng mga talata sampu hanggang labinlima, at gayundin sa tatlong pangulo ng mga labanang iyon. Ang una at ikatlong mga papa at pangulo ay itinuturing na mga konserbatibo, samantalang ang nasa gitna—ang ikalawang papa at pangulo—ay mga globalista. Ang unang alyansa ay lihim, ang huli ay hayag, sapagkat inilalarawan ito sa talata labing-apat bilang ang sagisag na nagtatatag ng panlabas na pangitain ng mga propesiya ng mga huling araw.

Noong Disyembre 31, 2023, ang gawain ng unang anghel, na inilalarawan ng gawain ng unang dekreto, ay nagsimulang maglatag ng pundasyon. Ang saligang pagsubok ay tungkol sa kung tama o mali si William Miller sa kanyang pagtukoy na ang Roma ang nagtatatag ng pangitain sa talatang labing-apat. Ang pagtukoy ni Miller sa Roma bilang sagisag na nagtatag sa propetikong pangitain ng mga huling araw ay, sa ilang aspekto, ang pinakamahalaga sa lahat ng saligang katotohanan ni Miller. Ang paraan kung paano nakarating si Miller sa ilang pagkaunawa ay maihahango lamang sa paglalapat ng pinabanal na lohika sa kanyang panahon at mga kalagayan, ngunit tungkol sa ilan sa kanyang mga tuklas na propetiko ay may lubhang tiyak na patotoo kung bakit siya nakarating sa mga pagkaunawang iyon. Ang pinakasaligang pagkaunawa niya ay ang kanyang pagtukoy na ang Roma ang nagtatatag sa pangitain.

Tuwirang nagpapatotoo si Miller kung paano niya sinaliksik upang maunawaan kung ano yaong “taken away” na binanggit sa aklat ni Daniel. Hindi lamang niya tinukoy kung saan niya natagpuan ang kaniyang sagot, kundi isinaysay din niya ang kaniyang kagalakan nang matuklasan niya ang hiyas na matagal niyang hinahanap. Itinala ni Apollos Hale ang isang komentaryo hinggil sa mga sariling sinulat ni Miller, at sa sumusunod na sipi ay tinutukoy ni Hale kung paano naging isang mag-aaral ng propesiya si Miller. Si Miller, bilang mensahero ng liwanag na naalisan ng tatak noong 1798, ay isang banal na halimbawa ng mga tinawag ni Daniel na “mga pantas” na “nakauunawa” kapag ang aklat ay “naalisan ng tatak.” Ang patotoo ni Miller kung paano siya inakay sa pag-aaral ng Bibliya ay isang sinadyang halimbawa ng Isa na namamahala sa lahat ng bagay. Bigyang-pansin ang pag-unlad ni Miller, sapagkat siya ang halimbawa ng mga pantas na nakauunawa sa paglago ng kaalaman, kahit na sila, gaya ni Miller, ay lumabas mula sa kadiliman ng kamalian.

Noong buwan ng Mayo, 1816, ako’y dinala sa matinding paninising-budhi, at O, anong hilakbot ang pumuno sa aking kaluluwa! Nakalimutan kong kumain. Ang kalangitan ay nagmistulang tansô, at ang lupa’y bakal. Gayon ako nagpatuloy hanggang Oktubre, nang buksan ng Diyos ang aking mga mata; at, O, kaluluwa ko, kay dakilang Tagapagligtas ang nasumpungan ko kay Jesus! Ang aking mga kasalanan ay nahulog mula sa aking kaluluwa na gaya ng isang pasanin: at noon, kay linaw ng Banal na Kasulatan sa akin! Lahat ay nagsasalita tungkol kay Jesus; siya’y nasa bawat pahina at bawat linya. O, kay mapalad na araw yaon! Nais ko nang umuwi kaagad sa langit; si Jesus ang lahat sa akin, at inakala kong maipakikita ko siya sa lahat, gaya ng aking pagkakita sa kanya, ngunit ako’y nagkamali.

"Sa loob ng labindalawang taon na ako’y isang deista, binasa ko ang lahat ng kasaysayang maaari kong matagpuan; ngunit ngayo’y minahal ko na ang Bibliya. Nagturo ito tungkol kay Hesus! Ngunit may malaki-laking bahagi pa rin ng Bibliya na hindi maliwanag sa akin. Noong 1818 o 1819, habang nakikipag-usap sa isang kaibigang aking dinalaw, at siyang nakakakilala sa akin at nakarinig sa aking mga pananalita noong ako’y deista, siya’y nagtanong, sa isang tila makahulugang paraan, “Ano ang palagay mo sa talatang ito at yaon?” tumutukoy sa mga dating talatang tinutulan ko noong ako’y deista. Nauunawaan ko ang kanyang pakay, at tumugon—“Kung bibigyan mo ako ng panahon, sasabihin ko sa iyo ang kahulugan ng mga iyon.” “Gaano katagal ang kailangan mo?” “Hindi ko alam, ngunit sasabihin ko sa iyo,” tugon ko, sapagkat hindi ko mapaniwalaang nagbigay ang Diyos ng isang kapahayagang hindi

maunawaan. Kaya't nagpasiya akong pag-aralan ang aking Bibliya, sa paniniwalang matutuklasan ko kung ano ang ibig sabihin ng Espiritu Santo. Ngunit pagkabuo ko pa lamang ng pasyang ito, pumasok sa isip ko ang ganitong tanong—"Kung sakaling makatagpo ka ng isang talatang hindi mo maunawaan, ano ang gagawin mo?"

Sumagi sa isip ko ang ganitong paraan ng pag-aaral ng Bibliya: kukunin ko ang mga salita ng gayong mga sipi, susundan ko ang mga iyon sa buong Bibliya, at sa ganitong paraan ay aalamin ko ang kanilang kahulugan. Mayroon akong Concordance ni Cruden, [binili noong 1798], na inaakala kong pinakamahusay sa sanlibutan; kaya't kinuha ko iyon at ang aking Bibliya, at umupo ako sa aking lamesang sulatan, at wala na akong binasa kundi iyon lamang, maliban nang kaunti sa mga pahayagan, sapagkat nagpasya akong malaman kung ano ang ibig sabihin ng aking Bibliya. Nagsimula ako sa Henesis, at nagbasa nang dahan-dahan; at pagdating ko sa isang talatang hindi ko maunawaan, siniyasat ko ang buong Bibliya upang alamin kung ano ang kahulugan niyon. Matapos kong basahin ang Bibliya sa ganitong paraan, O, kay liwanag at maningning na lumitaw ang katotohanan! Natagpuan ko ang aking ipinangangaral sa inyo. Natiyak ko na ang pitong panahon ay nagwakas noong 1843. Pagkatapos ay napasapit ako sa 2300 araw; dinala rin ako ng mga iyon sa gayunding kongklusyon; nguni't hindi ko man lamang inisip na alamin kung kailan darating ang Tagapagligtas, at hindi ko iyon mapaniwalaan; nguni't tumimo sa akin ang liwanag nang lubhang matindi, anupa't hindi ko na alam kung ano ang gagawin. Ngayon, naisip ko, kailangan kong magsuot ng espuela at breeching; hindi ako uuna sa Bibliya, at hindi rin ako mahuhuli rito. Anumang itinuturo ng Bibliya, panghahawakan ko iyon. Gayunman, mayroon pa ring ilang mga talatang hindi ko maunawaan.

Hanggang dito ang ukol sa kanyang pangkalahatang paraan ng pag-aaral ng Biblia. Sa ibang pagkakataon ay ipinahayag niya ang kanyang paraan ng pagtitiyak sa kahulugan ng tekstong nasa ating harapan—ang kahulugan ng 'the daily.' "Nagpatuloy akong bumasa," wika niya, "at wala akong nasumpungang iba pang paglitaw nito maliban sa Daniel. Pagkatapos ay kinuha ko yaong mga salitang kaugnay nito, 'alisin.' 'Aalisin niya ang 'the daily', 'mula sa panahong ang 'the daily' ay aalisin,' atbp. Nagpatuloy akong bumasa, at inakala kong wala akong masusumpungang liwanag hinggil sa teksto; sa wakas ay naparoon ako sa 2 Tesalonica 2:7, 8. 'Sapagka't ang hiwaga ng kasamaan ay gumagawa na; siya lamang na ngayo'y pumipigil ang pipigil, hanggang sa siya'y maalis sa daan; at kung magkagayo'y mahahayag ang masama,' atbp. At nang dumating ako sa tekstong iyon, O, gaano kaliwanag at kaluwalhati lumitaw ang katotohanan! Naroon iyon! iyon ang 'the daily!' Ngayon, ano ang ibig sabihin ni Pablo sa 'ang ngayo'y pumipigil,' o humahadlang? Sa 'ang tao ng kasalanan,' at 'ang masama,' ang tinutukoy ay ang Papaismo. Kung gayon, ano ang humahadlang sa Papaismo upang mahayag? Alin pa kundi ang Paganismo; kung gayon, ang 'the daily' ay dapat mangahulugang Paganismo." Apollos Hale, *The Second Advent Manual*, 66.

Ang Providensiyal na pamamatnubay sa pag-aaral ni Miller, kapwa pantao at Makadiyos, ay naitala. Ang kanyang matagal nang kaibigan ang umudyok sa kanya, at ang mga kaisipang dumating sa kanya ay ang tinig ng anghel na si Gabriel, na, ayon sa pagkakakilanlan ni Sister White, "line upon line," ay ang anghel na paulit-ulit na dumalaw kay Miller. Tinutukoy niya ang "pitong panahon" bilang una niyang tuklas, at pagkatapos ay itinuturing ang 2,300 bilang

ikalawang saksi sa “pitong panahon,” sapagkat kapwa sila nagtapos noong 1843 (sa una niyang paniniwala). Ang dalawang hulang iyon ang kanyang mga tuklas na alpa at omega, at sa loob ng ugnayang propetiko kay Miller ay tinutukoy nila ang kamaliang itatama ni Samuel Snow sa pamamagitan ng mensahe ng Midnight Cry na nagpasimula sa “seventh-month movement.” Ang kilusan ng Midnight Cry ay ang “seventh-month movement” nang ito’y lumabas mula sa pagpupulong sa kampo sa Exeter, sapagkat ito’y tumutukoy sa pagparito ng Panginoon sa ikasampung araw ng ikapitong buwan, na noong 1844 ay natapat sa Oktubre 22.

Ang pagkakamaling nagbubunga ng pagpapalakas ng ikalawang anghel ay kinakatawan ng paunang pagkaunawa ni Miller na ang “pitong panahon” at ang 2,300 taon ay sabay na nagwakas noong 1843. Sa sipi, ang susunod na doktrinang tinalakay ay kung paano tinukoy ni Miller ang Roma bilang ang sagisag na nagtatatag sa pangitain. Itinuturo ng mga guro ng kasaysayang Adventista na ang lahat ng maka-propesiyang pagkaunawa ni William Miller ay nakasalig sa kaniyang pagtukoy sa dalawang kapangyarihang nagwawasak. Nauunawaan niya na ang dalawang kapangyarihang nagwawasak na iyon ay ang paganong Roma at ang papal na Roma, at nakita niya ang dalawang kapangyarihang iyon sa 2 Tesalonica nang maunawaan niya na ang “daily” sa aklat ni Daniel ay ang paganong Roma. Bawat maka-propesiyang huwaran na inilahad ni Miller—na ayon kay Sister White ay paulit-ulit na dinalaw ng mga anghel—ay nakabatay sa kaniyang pagkaunawa na ang Roma ang nagtatatag sa pangitain. Bawat isa!

Magmula noong Disyembre 31, 2023, ang Leon mula sa lipi ni Juda ay binubuksan ang mga tatak ng Pahayag ni Jesucristo. Magmula sa puntong iyon, nagsimula ang pagsubok na saligan, at nagwakas iyon nang magsimula ang pontipikado ng unang Papa mula sa Estados Unidos noong Mayo 8, 2025. Sa puntong iyon, nagsimula ang pagsubok ng templo.

Ipagpapatuloy namin ang mga bagay na ito sa susunod na artikulo at gagamitin ang “250” na taon bilang saksi upang ipagtibay ang aming pagtukoy na ang saligang pagsubok ay nagtapos sa kasalukuyang Papa.